

[Miljøministeren]

tilslutte sig en målsætning på 30 pct., måske vil afvise internationalt samarbejde om dette miljøproblem, hvis det bliver stillet over for så ambitiøse målsætninger. Denne betragtning gælder såvel EF som det øvrige internationale samarbejde. Derfor finder jeg, at det i forbindelse med dette forslag er for tidligt at tage stilling med hensyn til, hvor stor en reduktion af svovldioxidforureningen Danmark skal anbefale. Jeg kan i øvrigt tilføje, at det lovforslag, jeg har fremsat, giver mulighed for at opnå denne reduktion af svovludslippet, der er større end 30 pct. Jeg skal i næste omgang svare på de øvrige indlæg.

Margrete Auken (SF):

Det gælder om at slå ørerne godt ud og høre efter, hvad hinanden siger, og jeg er selvfølgelig glad for, at ministeren kunne høre igennem alle mine spydigheder, at jeg går ind for, at vi skal gøre noget ved miljøet. Det er jo betagende, at budskabet trængte igennem. Jeg sagde også et par konkrete ting ind imellem, men ministeren får jo lejlighed til at læse det senere hen.

Det, som jeg synes er hovedproblemet i ministerens redegørelse, er, at på den ene side vil vi gerne være foregangsland, men når det kommer til stykket, bliver det jo noget sølle noget. Her er spørgsmålet ikke selve målsætningen. Stod vi i en klemme hele vejen rundt, sådan at vi ikke kunne gøre noget, havde vi ikke naturgassen, havde vi ikke muligheden med at arbejde med besparelser, med vedvarende energi osv., var det muligvis en meget ambitiøs målsætning, men vi har en række muligheder, som gør, at den næsten forsvinder. Det er på den baggrund, det bliver lidt fortvivlende, når man skal se på det langsigtet og forestille sig, at der kommer noget som helst ud af det.

Hvis ministeren har ret i, at samtlige andre lande, så vidt jeg kunne høre, i Ottawa advarede imod, at man gik ud over dette her næsten ingenting, ser det jo generelt meget skummelt ud for vores fremtid.

Til gengæld kan jeg ikke forstå, at sådan et menneske som miljøminister Chr. Christensen ikke kan se, at så er det så meget desto mere vores opgave at være foregangsland. Vi må ned og pille i de oplysninger, vi har fået i forsursingsrapporten om, hvad de andre nabolande har foretaget sig. Men mi-

nisteren kan ikke komme uden om, at vi er nettoeksportører af svovldioxid f.eks. Det må så være et minimum, at man ikke er det, og at vi er over den 30 pct.s reduktion. Det giver ministeren mig forhåbentlig ret i, for den forudsætter 50 pct. mere end det, vi taber selv i Danmark. Der har vi kun 200.000 t nu. Der er bare det, at jeg kunne meget godt lide at få nogle mere konkrete svar på de ting, sådan at vi ikke bliver i denne underlige beskyldningsfase med, hvor store svin hinanden er. Vi må prøve at sige: ja men vi kan da ikke være foregangsland, hvis vi er nettoeksportører.

Jeg er ked af, at vi ikke har fået konkrete svar på alle disse spørgsmål. Jeg kan på den anden side godt se, at det ikke er nemt for ministeren efter så mange tærsk at gå op og svare konkret på det alt sammen. Så er vi alle sammen bedre tjent med at gå i udvalgt og dér få svar. Så lander vi forhåbentlig på noget, vi kan være bekendt, når vi skal lægge det frem én gang til, og noget, vi kan være bekendt at rejse ud i verden med. Jeg tror ikke, der går nogen skår af os, hvis vi kommer på et rimeligere niveau, sådan at alle smukke ord om at være ansvarlige bliver indholdsfulde. Jeg kunne slet ikke forstå det, ministeren sagde med de ideale målsætninger, der var gode, men at vi også skulle være ansvarlige, men det var pludselig ikke længe over for miljøet, men over for nogle, der kunne finde på at blive fornærmede og smække dørene i. Er det elværkerne, er det DDR, hvem er det?

Miljøministeren (Chr. Christensen):

Idealisme kan give sig udtryk på mange måder. En idealistisk holdning er nødvendig for, at man kan nå noget. Hvis man kun tager denne side og ikke den realistiske med, kan man komme i den situation, som man kom i, når man i gamle dage kørte i hestevogn og hestene for alvor kom i spænehjør. Så drog de så hurtigt af sted, at vognen gik i stykker og kun den forreste del kom med. Idealisme er nødvendig, og realisme er også nødvendig; så kan vi nå et resultat.

Når jeg siger, vi er idealistiske, skyldes det nok, at både fru Margrete Auken og jeg har en fornemmelse af, at de 30 pct. er en begyndelse og ikke et sluttal. Jeg har også klart gjort opmærksom på, at i det forslag, der